

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Marea Cameră)

8 septembrie 2015 *

„Recurs — Dumping — Regulamentul (CE) nr. 384/96 — Articolul 4 alineatul (1), articolul 5 alineatul (4) și articolul 9 alineatul (1) — Regulamentul (CE) nr. 1205/2007 — Importuri de lămpi fluorescente compacte cu balast electronic integrat (CFL-i) originare din China, din Vietnam, din Pakistan și din Filipine — Prejudiciu cauzat industriei comunitare — Procent semnificativ din producția comunitară totală a produselor similare”

În cauza C-511/13 P,

având ca obiect un recurs formulat în temeiul articolului 56 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, introdus la 23 septembrie 2013,

Philips Lighting Poland S.A., cu sediul în Piła (Polonia),

Philips Lighting BV, cu sediul în Eindhoven (Țările de Jos),

reprezentate de L. Catrain González, abogada, și de E. Wright, barrister,

recurente,

celelalte părți în proces fiind:

Consiliul Uniunii Europene, reprezentat de S. Boelaert, în calitate de agent, asistat de S. Gubel, avocat, și de B. O'Connor, solicitor,

pârât în primă instanță,

Hangzhou Duralamp Electronics Co. Ltd, cu sediul în Hangzhou (China),

GE Hungary Ipari és Kereskedelmi Zrt. (GE Hungary Zrt.), cu sediul în Budapesta (Ungaria),

Osram GmbH, cu sediul în München (Germania), reprezentată de R. Bierwagen și de C. Hipp, Rechtsanwälte,

Comisia Europeană, reprezentată de L. Armati și de J.-F. Brakeland, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg,

interveniente în primă instanță,

* Limba de procedură: engleza.

CURTEA (Marea Cameră),

compusă din domnul V. Skouris, președinte, domnul K. Lenaerts, vicepreședinte, domnii M. Ilešić, L. Bay Larsen și T. von Danwitz și doamna K. Jürimäe, președinți de cameră, domnii A. Rosas și E. Juhász (raportor), doamna C. Toader, domnii M. Safjan și D. Šváby, doamnele M. Berger și A. Prechal și domnii E. Jarašiūnas și C. Lycourgos, judecători,

avocat general: domnul Y. Bot,

grefier: doamna L. Hewlett, administrator principal,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 10 februarie 2015,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 26 martie 2015,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Prin recursul formulat, Philips Lighting Poland S.A. (denumită în continuare „Philips Poland”) și Philips Lighting BV (denumită în continuare „Philips Țările de Jos”) solicită anularea Hotărârii Tribunalului Uniunii Europene din 11 iulie 2013, Philips Lighting Poland și Philips Lighting/Consiliul (T-469/07, EU:T:2013:370, denumită în continuare „hotărârea atacată”), prin care acesta le-a respins acțiunea având ca obiect anularea Regulamentului (CE) nr. 1205/2007 al Consiliului din 15 octombrie 2007 de impunere a unor taxe antidumping asupra importurilor de lămpi fluorescente compacte cu balast electronic integrat (CFL-i) originare din Republica Populară Chineză, în urma unei reexaminări a măsurilor care urmează să expire, în conformitate cu articolul 11 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 384/96 și de extindere asupra importurilor aceluiși produs expediat din Republica Socialistă Vietnam, Republica Islamică Pakistan și Republica Filipine (JO L 272, p. 1, denumit în continuare „regulamentul în litigiu”).

Cadrul juridic

Acordul antidumping din 1994

- 2 Prin Decizia 94/800/CE a Consiliului din 22 decembrie 1994 privind încheierea, în numele Comunității Europene, referitor la domeniile de competență sa, a acordurilor obținute în cadrul negocierilor comerciale multilaterale din Runda Uruguay (1986-1994) (JO L 336, p. 1, Ediție specială, 11/vol. 10, p. 3), Consiliul Uniunii Europene a aprobat Acordul de instituire a Organizației Mondiale a Comerțului (OMC), semnat la Marrakech la 15 aprilie 1994, precum și acordurile care figurează în anexele 1, 2 și 3 la acest acord, printre care se numără Acordul General pentru Tarife și Comerț din 1994 (JO L 336, p. 11, denumit în continuare „GATT 1994”), precum și Acordul privind aplicarea articolului VI din Acordul General pentru Tarife și Comerț din 1994 (JO L 336, p. 103, denumit în continuare „acordul antidumping din 1994”).
- 3 Articolul 1 din acest din urmă acord prevede:
„O măsură antidumping se aplică numai în condițiile prevăzute la articolul VI al GATT 1994 și în temeiul investigațiilor inițiate [...] și efectuate în concordanță cu dispozițiile prezentului acord. Dispozițiile care urmează se referă la aplicarea articolului VI al GATT 1994, cu condiția ca aceste măsuri să fie luate în cadrul legislației sau al reglementărilor antidumping.”

4 Articolul 4.1 din acordul menționat prevede printre altele:

„În sensul prezentului acord, expresia «ramură de producție națională» reprezintă ansamblul producătorilor naționali de produse similare sau al acelor dintre ei ale căror producții cumulate constituie o proporție majoră în producția națională totală a acestor produse; [...]”

5 Articolul 5 din același acord prevede:

„5.1 Sub rezerva prevederilor alineatului (6), o investigație vizând determinarea existenței, nivelului și efectului oricărui presupus dumping trebuie inițiată la cererea prezentată în scris de către ramura de producție națională sau în numele acesteia.

[...]

5.4 O investigație nu trebuie să fie inițiată în conformitate cu alineatul (1) decât dacă autoritățile au stabilit pe baza examinării gradului de susținere sau de respingere a cererii, exprimat [...] de producătorii naționali ai produsului similar, că cererea a fost prezentată de sau în numele ramurii de producție națională. [...] Se consideră că cererea a fost prezentată «de ramura de producție națională sau în numele acesteia» în cazul în care ea este susținută de către acei producători naționali ale căror producții însumate constituie mai mult de 50 la sută din producția totală a produsului similar produsă de partea din ramura de producție națională care își exprimă sprijinul sau opoziția față de cerere. Cu toate acestea, nu se începe o investigație în cazul în care producătorii naționali care susțin în mod expres cererea reprezintă mai puțin de 25 la sută din producția totală a produsului similar produsă de ramura de producție națională.

[...]”

Regulamentul (CE) nr. 384/96

6 Reglementarea aplicabilă situației de fapt din speță este reprezentată de Regulamentul (CE) nr. 384/96 al Consiliului din 22 decembrie 1995 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unui dumping din partea țărilor care nu sunt membre ale Comunității Europene (JO 1996, L 56, p. 1, Ediție specială, 11/vol. 12, p. 223), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 2117/2005 al Consiliului din 21 decembrie 2005 (JO L 340, p. 17, Ediție specială, 11/vol. 44, p. 15, denumit în continuare „regulamentul de bază”). Regulamentul de bază a fost abrogat și înlocuit de Regulamentul (CE) nr. 1225/2009 al Consiliului din 30 noiembrie 2009 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unui dumping din partea țărilor care nu sunt membre ale Comunității Europene (JO L 343, p. 51). Acest din urmă regulament nu se aplică în speță *ratione temporis*.

7 În considerentele (1)-(3) și (5) ale regulamentului de bază se afirma:

„(1) întrucât prin Regulamentul (CEE) nr. 2423/88 [al Consiliului din 11 iulie 1988 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unui dumping și al unor subvenții din partea țărilor care nu sunt membre ale Comunității Economice Europene (JO L 209, p. 1)] Consiliul a instituit un regim comun privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unui dumping sau al subvențiilor din partea țărilor care nu sunt membre ale Comunității Europene;

(2) întrucât acest regim comun a fost instituit în conformitate cu obligațiile internaționale existente, în special cu cele care decurg din articolul VI din Acordul General pentru Tarife și Comerț [din 30 octombrie 1947] (denumit în continuare «acord general»), din Acordul privind aplicarea articolului VI din acordul general [pentru tarife și comerț, astfel cum a fost aprobat, în numele Comunității, prin Decizia 80/271/CEE a Consiliului din 10 decembrie 1979 privind încheierea acordurilor multilaterale în urma negocierilor comerciale din perioada 1973-1979 (JO 1980, L 71,

p. 1)] (Codul antidumping din 1979) și din Acordul privind interpretarea și aplicarea articolelor VI, XVI și XXIII din acordul general [pentru tarife și comerț, astfel cum a fost aprobat în numele Comunității prin aceeași decizie] (Codul privind subvențiile și taxele compensatorii);

- (3) întrucât în urma negocierilor comerciale multilaterale încheiate în 1994 au rezultat noi acorduri cu privire la aplicarea articolului VI din acordul general și, prin urmare, este necesar să se modifice normele comunitare în lumina acestor noi acorduri; [...]

[...]

- (5) întrucât noul acord privind practicile de dumping, și anume [acordul antidumping din 1994] conține norme noi și detaliate referitoare în special la calcularea marjei de dumping, la procedurile de deschidere și de desfășurare a anchetei, inclusiv la stabilirea și modul de tratare a faptelor, la instituirea de măsuri provizorii, la impunerea și perceperea de taxe antidumping, la durata și reexaminarea măsurilor antidumping și la divulgarea de informații referitoare la anchetele antidumping; întrucât, având în vedere amploarea schimbărilor și pentru a se asigura aplicarea adecvată și transparentă a noilor norme, este necesar să se transpună în dreptul comunitar, în măsura posibilului, termenii noilor acorduri”.

- 8 Articolul 3 din regulamentul de bază, intitulat „Stabilirea existenței unui prejudiciu”, prevedea la alineatul (1) că, „[î]n sensul [acestui] regulament, prin termenul «prejudiciu» se înțelege, în cazul în care nu se specifică altfel, un prejudiciu important adus unei industrii comunitare, pericolul de prejudiciu important adus unei industrii comunitare sau o întârziere semnificativă în crearea unei industrii comunitare și se interpretează în conformitate cu dispozițiile [acestui] articol”.
- 9 Articolul 4 din regulamentul menționat, intitulat „Definiția industriei comunitare”, prevedea la alineatul (1) că, „[î]n sensul [acestui] regulament, se înțelege prin «industrie comunitară» totalitatea producătorilor comunitari de produse similare sau cei dintre ei ale căror producții suplimentare constituie un procent semnificativ în sensul articolului 5 alineatul (4) din producția comunitară totală a acestor produse”.
- 10 Articolul 5 din regulamentul de bază, intitulat „Deschiderea procedurii”, prevedea:

„(1) Sub rezerva dispozițiilor alineatului 6, se deschide o anchetă care vizează stabilirea existenței, a gradului și a efectului oricărui dumping în urma înaintării în scris a unei plângeri de către orice persoană fizică sau juridică sau de către orice asociație care nu are personalitate juridică, care acționează în numele industriei comunitare.

[...]

(2) O plângere în sensul alineatului (1) trebuie să conțină elemente de probă privind existența unui dumping, a unui prejudiciu și a unei legături de cauzalitate între importurile care se presupune că fac obiectul unui dumping și prejudiciul în cauză. [...]

(3) Comisia examinează, în măsura posibilului, exactitatea și concludența elementelor de probă furnizate în plângere pentru a stabili dacă există elemente de probă suficiente pentru a justifica deschiderea unei anchete.

(4) Nu se deschide o anchetă, în conformitate cu alineatul (1), decât în cazul în care s-a stabilit, pe baza unei examinări a gradului de susținere sau de opoziție a producătorilor comunitari ai produsului similar față de plângerea formulată, că plângerea a fost depusă de industria comunitară sau în numele acesteia. Se consideră că plângerea a fost depusă de industria comunitară sau în numele acesteia în cazul în care ea este susținută de producători comunitari ale căror producții reprezintă în total mai mult de 50 % din producția totală a produsului similar realizată de industria comunitară care își

exprimă susținerea sau opoziția față de plângere. Cu toate acestea, nu se deschide o anchetă în cazul în care producătorii comunitari care susțin în mod expres plângerea reprezintă mai puțin de 25 % din producția totală a produsului similar realizată de industria comunitară.

[...]"

- 11 Articolul 9 din regulamentul menționat stabilea condițiile în care era încheiată o procedură de anchetă, cu sau fără instituirea unei măsuri antidumping. Acesta prevedea:

„(1) În cazul în care o plângere este retrasă, procedura poate fi încheiată, cu excepția cazului în care încheierea ei nu este în interesul Comunității.

(2) În cazul în care, după consultări, reiese că nu este necesară nici o măsură de protecție și în cazul în care nu a fost exprimată nici o obiecție în cadrul comitetului consultativ, ancheta sau procedura este încheiată. În celelalte cazuri, Comisia prezintă de îndată Consiliului un raport cu privire la rezultatele consultărilor, însoțit de o propunere de încheiere. Procedura este considerată încheiată în cazul în care Consiliul, hotărând cu majoritate calificată, nu ia altă decizie în termen de o lună.

[...]

(4) În cazul în care din constatarea definitivă a faptelor reiese că există dumping și prejudiciu care rezultă din acesta și că interesul Comunității necesită o acțiune în conformitate cu articolul 21, se impune o taxă antidumping definitivă de către Consiliu, care hotărăște cu majoritate simplă cu privire la propunerea Comisiei prezentată după consultarea comitetului consultativ. Propunerea este adoptată de Consiliu, cu excepția cazului în care hotărăște cu majoritate simplă să o respingă, în termen de o lună de la prezentarea acesteia de către Comisie. [...]

[...]"

- 12 Potrivit articolului 11 alineatele (2) și (5) din regulamentul de bază:

„(2) O măsură antidumping expiră la cinci ani de la instituirea ei sau la cinci ani de la data încheierii reexaminării celei mai recente care a avut ca obiect atât dumpingul, cât și prejudiciul, cu excepția cazului în care reexaminarea a stabilit că expirarea măsurii ar favoriza continuarea sau reapariția dumpingului și a prejudiciului. O reexaminare a măsurilor care urmează să expire are loc fie la inițiativa Comisiei, fie pe baza cererii prezentate de către producătorii comunitari sau în numele lor și măsura rămâne în vigoare până la stabilirea rezultatelor reexaminării.

[...]

(5) Dispozițiile pertinente din prezentul regulament referitoare la procedurile și la desfășurarea anchetelor, cu excepția celor care privesc termenele, se aplică oricărei reexaminări efectuate în temeiul alineatelor (2), (3) și (4). [...]

[...]"

Regulamentele (CE) nr. 1470/2001 și nr. 866/2005

- 13 În urma unei anchete deschise ulterior depunerii, la 4 aprilie 2000, a unei plângeri de către European Lighting Companies Federation, Consiliul a adoptat Regulamentul (CE) nr. 1470/2001 din 16 iulie 2001 privind instituirea unui drept antidumping definitiv și perceperea cu titlu definitiv a dreptului provizoriu instituit la importurile de lămpi fluorescente compacte cu balast electronic integrat (LFC) originare din Republica Populară Chineză (JO L 195, p. 8, Ediție specială, 11/vol. 24, p. 105).

- 14 În urma deschiderii unei anchete cu privire la o eventuală eludare a acestor taxe, Consiliul a adoptat, în plus, Regulamentul (CE) nr. 866/2005 din 6 iunie 2005 de extindere a măsurilor antidumping definitive instituite prin Regulamentul nr. 1470/2001 pentru importurile de lămpi fluorescente compacte cu balast electronic integrat (LFC) originare din Republica Populară Chineză la importurile aceluiși produs expedit din Republica Socialistă Vietnam, Republica Islamică Pakistan și Republica Filipine (JO L 145, p. 1, Ediție specială, 11/vol. 40, p. 163).
- 15 Ulterior, Regulamentul nr. 1470/2001 a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 1322/2006 al Consiliului din 1 septembrie 2006 (JO L 244, p. 1, Ediție specială, 11/vol. 48, p. 187).

Istoricul cauzei și hotărârea atacată

- 16 În urma publicării unui aviz de expirare a măsurilor adoptate prin Regulamentul nr. 1470/2001 (JO 2005, C 254, p. 2), Comisia a fost sesizată cu o cerere de reexaminare de către Community Federation of Lighting Industry of Compact Fluorescent Lamps Integrated, care acționa în numele Osram GmbH (denumită în continuare „Osram”).
- 17 La 12 iunie 2006, Comisia a adresat un chestionar celor patru producători comunitari de lămpi fluorescente compacte cu balast electronic integrat (denumite în continuare „CFL-i”), și anume GE Hungary Ipari és Kereskedelmi Zrt. (GE Hungary Zrt.) (denumită în continuare „GE Hungary”), Osram, Philips Poland și SLI Sylvania Lighting International (denumită în continuare „Sylvania”).
- 18 GE Hungary și Osram s-au arătat în favoarea deschiderii unei proceduri de reexaminare, în timp ce Philips Poland și Philips Țările de Jos și-au comunicat opoziția față de o asemenea procedură. Sylvania nu a răspuns la chestionar.
- 19 Comisia a considerat că existau elemente de probă suficiente pentru a justifica deschiderea unei proceduri de reexaminare. În consecință, a deschis o asemenea procedură și a inițiat o anchetă cu privire la perioada cuprinsă între 1 iulie 2005 și 30 iunie 2006.
- 20 La 26 noiembrie 2006, GE Hungary a indicat Comisiei că la acea dată nu mai era în favoarea menținerii măsurilor antidumping în discuție, în timp ce Sylvania a informat Comisia, la 19 decembrie 2006, că aprecia că nu era în interesul Comunității ca măsurile antidumping să fie menținute.
- 21 La 10 iulie 2007, Comisia a emis un document de informare prin care a transmis intenția sa de a propune încheierea procedurii de reexaminare. În acest document, Comisia a explicat printre altele că, deși, la deschiderea acestei proceduri, cererea de reexaminare era susținută de un procent semnificativ din producția comunitară, producția cumulată a producătorilor care se opuneau cererii respective reprezenta pe viitor puțin peste 50 % din producția comunitară totală. În consecință, aceasta concluziona că măsurile antidumping trebuiau să fie abrogate, iar procedura menționată încheiată.
- 22 La 24 și la 25 iulie 2007, Philips Poland și Community Federation of Lighting Industry of Compact Fluorescent Lamps Integrated au prezentat observații cu privire la documentul menționat.
- 23 Printr-un nou document de informare generală din 31 august 2007, Comisia a arătat că ajunsese în final la concluzia că trebuia să prelungească cu un an, în interesul Comunității, perioada de aplicare a măsurilor antidumping în discuție.
- 24 La 15 octombrie 2007, Consiliul a adoptat regulamentul în litigiu.
- 25 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 21 decembrie 2007, recurentele au solicitat anularea regulamentului menționat.

- 26 În susținerea acțiunii lor, acestea au invocat trei motive, dintre care primele două erau întemeiate pe încălcarea articolului 3 alineatul (1), a articolului 9 alineatele (1) și (4) și a articolului 11 alineatul (2) din regulamentul de bază.
- 27 Ele au susținut în special, pe de o parte, că instituțiile Uniunii Europene nu puteau continua procedura antidumping în ipoteza unei reduceri a nivelului de susținere a plângerii și, pe de altă parte, că Consiliul nu se putea întemeia doar pe datele Osram pentru a aprecia prejudiciul cauzat industriei comunitare, întrucât nu se putea considera că producția Osram, care reprezenta doar aproximativ 48 % din producția comunitară totală, ar constitui un „procent semnificativ” din aceasta.
- 28 Pentru a respinge cele două motive întemeiate pe încălcarea articolului 3 alineatul (1), a articolului 9 alineatele (1) și (4) și a articolului 11 alineatul (2) din regulamentul de bază, Tribunalul a examinat în primul rând problema dacă instituțiile Uniunii puteau continua procedura de reexaminare în pofida faptului că, în ceea ce privește susținerea acordată de producătorii de CFL-i plângerii în cauză, pragul de 50 % menționat la articolul 5 alineatul (4) din regulamentul menționat nu mai era atins.
- 29 Mai întâi, Tribunalul a început prin a reaminti, la punctele 75-78 din hotărârea atacată, că cererea de deschidere a procedurii de reexaminare fusese susținută inițial de GE Hungary și de Osram, care reprezentau împreună peste 50 % din producția comunitară totală de CFL-i, în timp ce Philips Poland își exprimase opoziția față de această deschidere, iar Sylvania nu adoptase o poziție. Această situație s-a modificat totuși la câteva luni după deschiderea procedurii de reexaminare respective, atunci când, în cursul anchetei desfășurate de Comisie, GE Hungary și Sylvania au comunicat acesteia că se opuneau pe viitor menținerii măsurilor antidumping în discuție. Această opoziție a avut drept consecință faptul că partea din producția cumulată a producătorilor comunitari care susțineau cererea de reexaminare, deși rămăsese în mare măsură peste pragul de 25 % menționat la articolul 5 alineatul (4) din regulamentul de bază, coborâse ușor sub pragul de 50 % menționat de această dispoziție. Astfel, singurul producător comunitar care continua să susțină această cerere, și anume Osram, reprezenta 48 % din producția comunitară totală, ceilalți trei producători care se opuneau acesteia reprezentând împreună restul de 52 %.
- 30 În continuare, Tribunalul a arătat, la punctul 84 din hotărârea atacată, că statuase deja, în Hotărârea Interpipe Niko Tube și Interpipe NTRP/Consiliul (T-249/06, EU:T:2009:62), că articolul 5 alineatul (4) din regulamentul menționat nu conținea nicio obligație a Comisiei de a încheia o procedură antidumping în curs atunci când nivelul de susținere a plângerii a coborât sub pragul minim de 25 % din producția comunitară, „acest articol [privind] [doar] gradul de susținere a plângerii necesar pentru a permite Comisiei să deschidă o procedură”. La punctul 85 din hotărârea atacată, Tribunalul a precizat că Hotărârea Interpipe Niko Tube și Interpipe NTRP/Consiliul (T-249/06, EU:T:2009:62) se referea la articolul 9 alineatul (1) din același regulament, în condițiile în care această hotărâre fusese pronunțată într-o cauză în care plângerea nu făcuse obiectul unei retrageri, ci numai se pretindea că nivelul său de susținere scăzuse în cursul procedurii. La același punct, Tribunalul a arătat că „[a]ceastă soluție este perfect logică din moment ce, deși, în conformitate cu dispoziția menționată, Comisia nu este supusă unei obligații de a încheia procedura în cazul retragerii plângerii, soluția trebuie *a fortiori* să fie aceeași în cazul simplei scăderi a nivelului de susținere a acesteia”.
- 31 Constatând, la punctul 86 din hotărârea atacată, că articolul 5 alineatul (4) și articolul 9 alineatul (1) din regulamentul de bază erau aplicabile procedurilor de reexaminare în temeiul articolului 11 alineatul (5) din acest regulament, Tribunalul a dedus din aceasta că instituțiile Uniunii aveau dreptul de a continua procedura de reexaminare în pofida faptului că era posibil să nu mai fie atins pragul de 50 % menționat la articolul 5 alineatul (4) din acest regulament.
- 32 În sfârșit, Tribunalul a apreciat, la punctul 88 din hotărârea atacată, că, prin interpretarea dată articolului 9 alineatul (1) din regulamentul de bază, Consiliul nu își arogase nicio nouă competență, întrucât „[decisese] menținerea măsurilor antidumping în cauză pentru o perioadă suplimentară de un

an numai după ce a stabilit, astfel cum îi revenea sarcina, că exista în continuare un dumping, că expirarea acestor măsuri putea favoriza continuarea acestui dumping și a prejudiciului și că o astfel de menținere era în interesul Comunității”.

- 33 În consecință, Tribunalul a concluzionat că în speță nu putea fi constatată nicio încălcare a articolului 9 alineatul (1) din regulamentul menționat.
- 34 În al doilea rând, Tribunalul a examinat problema definiției industriei comunitare în vederea determinării prejudiciului.
- 35 Tribunalul a amintit mai întâi, la punctul 91 din hotărârea atacată, că, în temeiul articolului 11 alineatul (2) din regulamentul de bază, o măsură antidumping poate fi menținută dincolo de termenul de cinci ani menționat în această dispoziție numai dacă expirarea sa favorizează continuarea sau reapariția dumpingului și a prejudiciului, prin termenul „prejudiciu” fiind înțeles, în temeiul articolului 3 alineatul (1) din acest regulament, un prejudiciu important adus unei industrii comunitare, pericolul de prejudiciu important adus unei industrii comunitare sau o întârziere semnificativă în crearea unei industrii comunitare.
- 36 Acesta a arătat în continuare, la punctul 92 din hotărârea atacată, că articolul 4 alineatul (1) din regulamentul menționat definește industria comunitară ca fiind fie „totalitatea producătorilor comunitari de produse similare”, fie „cei dintre ei ale căror producții cumulate constituie un procent semnificativ în sensul articolului 5 alineatul (4) [din același regulament] din producția comunitară totală a acestor produse [similare]” și că instituțiile Uniunii dispun de o largă putere de apreciere în ceea ce privește alegerea între cele două variante ale acestei alternative.
- 37 La punctul 94 din hotărârea atacată, Tribunalul a constatat că aceste cazuri vizate, explicit sau implicit, la articolul 9 alineatul (1) din regulamentul de bază presupun, prin definiție, că nu mai este atins pragul de 50 % prevăzut la articolul 5 alineatul (4) din acest regulament, împrejurare din care a dedus că „trimiterea din [articolul 4 alineatul (1) din regulamentul menționat] la articolul 5 alineatul (4) din [același] regulament în general în ceea ce privește expresia «procent semnificativ [...] din producția comunitară totală» nu poate fi înțeleasă decât în sensul trimiterii la pragul minim de 25 %, iar nu la cel de 50 %”. Pentru Tribunal, „[o] astfel de soluție se impune cu atât mai mult cu cât cerința potrivit căreia industria comunitară trebuie să constituie un procent semnificativ din producția comunitară totală urmărește să garanteze că producțiile cumulate ale producătorilor incluși în această industrie sunt suficient de reprezentative. Or, această ultimă calitate depinde mai mult de partea din producția acestor producători în producția comunitară totală decât de poziția pe care producătorii care nu sunt incluși în industria comunitară, în temeiul articolului 5 alineatul (4) din regulamentul de bază, au adoptat-o în privința plângerii sau a cererii de reexaminare”.
- 38 Tribunalul a concluzionat, la punctul 96 din hotărârea atacată, că Consiliul nu a săvârșit nicio eroare de drept atunci când a decis să nu includă decât Osram în definirea industriei comunitare pentru stabilirea prejudiciului.

Concluziile părților

- 39 Recurente solicită Curții anularea hotărârii atacate și obligarea Consiliului la plata cheltuielilor de judecată efectuate de recurente atât la Tribunal, cât și în cadrul prezentului recurs.
- 40 Consiliul solicită respingerea recursului și obligarea recurentelor la plata cheltuielilor de judecată.
- 41 Comisia solicită Curții, în principal, respingerea recursului. Cu titlu subsidiar, solicită pronunțarea asupra acțiunii în primă instanță și respingerea acesteia ca inadmisibilă sau ca neîntemeiată. În orice caz, Comisia solicită obligarea recurentelor la plata cheltuielilor de judecată.

- 42 Osram solicită respingerea recursului și obligarea recurentelor la plata cheltuielilor de judecată.

Cu privire la recurs

- 43 În susținerea recursului, recurentele invocă două motive, întemeiate, pe de o parte, pe încălcarea articolului 9 alineatul (1) din regulamentul de bază, referitor la încheierea procedurii în cazul retragerii plângerii, și, pe de altă parte, pe aplicarea articolului 4 alineatul (1) coroborat cu articolul 5 alineatul (4) din acest regulament, referitoare la definiția noțiunii „industrie comunitară”.

Cu privire la primul motiv

Argumentația părților

- 44 Prin intermediul primului motiv, recurentele reproșează Tribunalului că ar fi interpretat eronat articolul 9 alineatul (1) din regulamentul de bază atunci când a considerat că, dacă această dispoziție permitea Comisiei să continue o anchetă în pofida retragerii plângerii inițiale, situația trebuia să fie aceeași *a fortiori* în ipoteza unei diminuări a susținerii acestei plângeri de către producătorii comunitari.
- 45 În acest scop, recurentele arată că, pentru a justifica această interpretare extensivă, la punctul 84 din hotărârea atacată, Tribunalul a făcut trimitere în mod eronat la Hotărârea Interpipe Niko Tube și Interpipe NTRP/Consiliul (T-249/06, EU:T:2009:62), având în vedere diferențele factuale care există între cauza în care s-a pronunțat această hotărâre și prezenta cauză. Ele adaugă că textul articolului 9 alineatul (1) din regulamentul de bază precizează în mod clar că aplicarea sa este limitată numai la cazurile de retragere a plângerii, fapt care de altfel a fost confirmat de practica instituțiilor Uniunii.
- 46 Consiliul, susținut de Osram și de Comisie, arată că, potrivit regulamentului de bază, spre deosebire de etapa procedurală privind deschiderea anchetei, ancheta însăși nu este supusă niciunei dispoziții anume care ar obliga Comisia să o încheie în cazul diminuării susținerii unei plângeri. Consiliul precizează că această diferență se explică prin necesitatea de a stabili calitatea procesuală activă a autorilor plângerilor în etapa deschiderii procedurii, necesitate care nu ar mai exista în cursul anchetei, aceasta având ca obiect reunirea elementelor utile care permit să se determine dacă există sau nu există un prejudiciu cauzat de dumping industriei comunitare.
- 47 Potrivit Consiliului, motivarea Tribunalului nu contravine regulamentului menționat și de altfel rezultă chiar din jurisprudența anterioară a Tribunalului, care reiese atât din Hotărârea Interpipe Niko Tube și Interpipe NTRP/Consiliul (T-249/06, EU:T:2009:62), cât și din Hotărârea Gem-Year și Jinn-Well Auto-Parts (Zhejiang)/Consiliul (T-172/09, EU:T:2012:532), din care ar rezulta că cerințele referitoare la calitatea procesuală activă prevăzute la articolul 5 alineatul (4) din acest regulament trebuie îndeplinite doar în momentul deschiderii unei anchete, iar nu în timpul acesteia.
- 48 Consiliul adaugă că, presupunând că se dovedește că instituțiile Uniunii, care dispun de o largă marjă de apreciere pentru a decide dacă este necesar să se încheie o procedură în urma retragerii unei plângeri, au încheiat în cele mai multe cazuri, în practica trecută, anchetele în curs în urma unor asemenea retrageri, nu se poate concluziona de aici că aceste instituții ar fi trebuit să încheie ancheta care a condus la adoptarea regulamentului în litigiu pentru motivul că susținerea industriei comunitare față de ancheta respectivă se diminuase.

Aprecierea Curții

- 49 Trebuie arătat, cu titlu introductiv, că articolul 5 din regulamentul de bază reglementează în mod detaliat condițiile în care o plângere „înaintată [...] de către orice persoană fizică sau juridică sau de către orice asociație care nu are personalitate juridică, care acționează în numele industriei comunitare” determină deschiderea unei anchete antidumping. În acest scop, articolul menționat prevede la alineatul (4) că, pentru a fi considerată depusă de industria comunitară, plângerea respectivă trebuie să îndeplinească în mod cumulativ două condiții legate de importanța susținerii al cărei obiect este. Pe de o parte, această susținere trebuie să fie asigurată „de producători comunitari ale căror producții reprezintă în total mai mult de 50 % din producția comunitară totală a produsului similar realizată de industria comunitară care își exprimă susținerea sau opoziția față de plângere”. Pe de altă parte, susținerea menționată trebuie să fie asigurată de producători comunitari care reprezintă cel puțin 25 % din producția totală a produsului similar realizată de industria comunitară.
- 50 După deschiderea anchetei, trebuie arătat că articolul 9 alineatul (1) din regulamentul menționat prevede în mod expres posibilitatea Comisiei de a încheia această anchetă în cazul retragerii plângerii, „cu excepția cazului în care încheierea ei nu este în interesul Comunității”.
- 51 Același regulament nu prevede nicio dispoziție cu privire la măsurile care trebuie luate de Comisie în cursul anchetei în cazul diminuării susținerii acordate de producători plângerii sau cererii de reexaminare.
- 52 Cu toate acestea, având în vedere că, în ipoteza unei retrageri a plângerii sau a unei cereri de reexaminare, instituțiile vizate ale Uniunii pot, în temeiul articolului 9 alineatul (1) și al articolului 11 alineatul (5) din regulamentul de bază, să continue ancheta, aceeași trebuie să fie situația *a fortiori* în cazul unei simple diminuări a gradului de susținere a acesteia, după cum a constatat Tribunalul la punctul 85 din hotărârea atacată.
- 53 Prin urmare, este necesar să se considere că o diminuare a susținerii unei plângeri sau a unei cereri de reexaminare de către producătorii comunitari nu este de natură să determine în mod obligatoriu încheierea anchetei, chiar dacă o asemenea diminuare ar însemna că această susținere corespunde unui nivel de producție inferior unuia dintre cele două praguri prevăzute la articolul 5 alineatul (4) din regulamentul menționat.
- 54 O astfel de interpretare se impune cu atât mai mult cu cât, după cum a arătat avocatul general la punctul 118 din concluzii, în cursul anchetei, pozițiile reprezentanților industriei comunitare pot varia în direcții opuse. Asemenea variații nu pot împiedica buna desfășurare a anchetei în cauză.
- 55 Rezultă că, la punctele 85 și 86 din hotărârea atacată, Tribunalul a interpretat fără a săvârși o eroare de drept articolul 9 alineatul (1) din regulamentul respectiv în sensul că rezulta *a fortiori* din această dispoziție că instituțiile Uniunii erau îndreptățite să continue procedura de reexaminare, deși era posibil să nu mai fi fost atins pragul de 50 % menționat la articolul 5 alineatul (4) din acest regulament.
- 56 Având în vedere considerațiile care precedă, primul motiv de recurs trebuie să fie respins ca nefondat.

Cu privire la al doilea motiv

Argumentația părților

- 57 Prin intermediul celui de al doilea motiv, recurentele arată că Tribunalul a interpretat în mod greșit articolul 4 alineatul (1) din regulamentul de bază coroborat cu articolul 5 alineatul (4) din acest regulament.

- 58 În această privință, recurentele susțin că, pentru a defini noțiunea „industrie comunitară” în aplicarea articolului 4 alineatul (1) din regulamentul menționat și, prin urmare, pentru a se pronunța cu privire la existența sau la inexistența unui prejudiciu suferit de această industrie, Tribunalul nu a aplicat în mod corect unul dintre criteriile cumulative legate de susținerea acordată unei plângeri, prevăzute la articolul 5 alineatul (4) din același regulament, în speță criteriul potrivit căruia plângerea trebuie să fie susținută de producători comunitari ale căror producții reprezintă în total mai mult de 50 % din producția totală a produsului similar realizată de industria comunitară care își exprimă susținerea sau opoziția față de plângerea respectivă. Recurentele concluzionează că, procedând în acest fel, Tribunalul a ignorat o dispoziție a regulamentului de bază a cărei interpretare nu ar trebui să fie afectată de nicio incertitudine și, astfel, a adus atingere principiului securității juridice.
- 59 Consiliul, Osram și Comisia arată că recurentele confundă două noțiuni distincte. Prima este cea de calitate procesuală activă, care trebuie verificată cu ocazia depunerii unei plângeri și înainte de deschiderea oricărei anchete. Această verificare are ca scop să se asigure că plângerea respectivă este susținută de o parte suficient de reprezentativă a industriei Uniunii și, în consecință, se referă la respectarea cumulativă a celor două praguri minime de producție prevăzute la articolul 5 alineatul (4) din regulamentul de bază. Cea de a doua noțiune, mai precis cea de prejudiciu cauzat industriei comunitare, trebuie să fie examinată în cursul anchetei independent de plângerea inițială, ceea ce înseamnă să se ia în considerare numai pragul minim de 25 % din producția totală a produsului similar realizată de industria comunitară pentru a stabili dacă este sau nu este afectat de practica de dumping un procent semnificativ din industria comunitară. Consiliul, Osram și Comisia concluzionează că, în consecință, la punctele 93 și 94 din hotărârea atacată, Tribunalul a considerat fără a săvârși o eroare de drept că noțiunea „industrie comunitară” trebuia înțeleasă în mod diferit înainte de deschiderea unei anchete și în cursul unei anchete, pentru a concluziona că trimiterea de la articolul 4 alineatul (1) din regulamentul menționat la articolul 5 alineatul (4) din acesta „nu poate fi înțeleasă decât în sensul trimiterii la pragul minim de 25 %, iar nu la cel de 50 %”.

Aprecierea Curții

- 60 Potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, textele de drept al Uniunii trebuie interpretate, în măsura posibilului, în lumina dreptului internațional, în special atunci când aceste texte vizează chiar punerea în aplicare a unui acord internațional încheiat de Uniune (a se vedea Hotărârea SCF, C-135/10, EU:C:2012:140, punctul 51 și jurisprudența citată).
- 61 Din considerentele (1)-(3) și (5) ale regulamentului de bază rezultă că noțiunea „industrie comunitară” trebuie să fie interpretată în conformitate cu acordul antidumping din 1994.
- 62 Articolul 4 alineatul (1) din regulamentul de bază definește noțiunea „industrie comunitară” prin trimitere fie la „totalitatea producătorilor comunitari de produse similare”, fie la „cei [dintre acești producători] ale căror producții suplimentare constituie un procent semnificativ, în sensul articolului 5 alineatul (4), din producția comunitară totală a acestor produse”.
- 63 Acordul antidumping din 1994 recurge, în esență, la aceeași alternativă pentru a defini noțiunea „ramură de producție națională”. În ceea ce privește cea de a doua variantă a acestei alternative, atât în acordul antidumping din 1994, cât și în regulamentul de bază, elementul decisiv este noțiunea „procent semnificativ” al producției totale din producția națională sau din producția comunitară.
- 64 Cu privire la această variantă, a cărei interpretare face, singură, obiectul celui de al doilea motiv de recurs, trebuie subliniat că, spre deosebire de articolul 4.1 din acordul antidumping din 1994, articolul 4 alineatul (1) din regulamentul menționat, referitor la definiția industriei comunitare, precizează noțiunea „procent semnificativ” din producția comunitară totală de produse similare printr-o trimitere la articolul 5 alineatul (4) din același regulament.

- 65 Această trimitere reprezintă un element suplimentar în raport cu definiția care figurează la articolul 4.1 din acordul antidumping din 1994.
- 66 Este necesar să se constate că pragul de 50 % și pragul de 25 % care figurează la articolul 5 alineatul (4) din regulamentul de bază se referă la grupuri diferite de producători comunitari.
- 67 Or, trebuie să se constate mai întâi că pragul de 50 % se referă numai la ponderea relativă a producătorilor comunitari care susțin plângerea în grupul format din producătorii comunitari care susțin plângerea și din cei care se opun acesteia.
- 68 În schimb, pragul de 25 % se referă la „producția totală a produsului similar realizată de industria comunitară” și se raportează la procentul din această producție totală pe care îl reprezintă producătorii comunitari care susțin plângerea. Prin urmare, numai acest prag de 25 % este relevant pentru a se stabili dacă producătorii menționați reprezintă „un procent semnificativ” al producției totale a produsului similar realizat de industria comunitară în sensul articolului 4 alineatul (1) din regulamentul de bază.
- 69 În aceste condiții, este necesar să se considere că articolul 4 alineatul (1) și articolul 5 alineatul (4) din regulamentul de bază, prin raportare la articolul 4.1 din acordul antidumping din 1994, nu pot fi înțelese decât în sensul că trimit la pragul minim de 25 %. Astfel, prin trimiterea la pragul menționat, articolul 4 alineatul (1) din regulamentul de bază se limitează să precizeze că o producție combinată a producătorilor comunitari care susțin plângerea care nu atinge 25 % din producția comunitară totală a produsului similar nu poate fi considerată, în orice caz, drept suficient de reprezentativă pentru producția comunitară.
- 70 În ipoteza în care producția combinată a producătorilor comunitari menționați depășește acest prag, vor putea fi impuse ori menținute taxe antidumping dacă instituțiile vizate ale Uniunii reușesc să demonstreze, ținând seama de toate elementele relevante ale cauzei, că prejudiciul rezultat din importurile produsului care face obiectul dumpingului afectează un procent semnificativ al producției comunitare totale a produselor similare.
- 71 În regulamentul în litigiu, pentru a evalua prejudiciul cauzat industriei comunitare, Consiliul s-a întemeiat pe datele unui singur producător, mai precis Osram, care reprezenta aproximativ 48 % din producția comunitară totală a produsului similar.
- 72 În această privință, trebuie să se constate că un procent al producției comunitare foarte apropiat de 50 % din producția totală a produsului similar realizat de industria comunitară, cum este cel de 48 %, poate fi considerat ca reprezentând în mod evident un procent semnificativ din aceasta. Astfel, articolul 4 alineatul (1) din regulamentul de bază se referă la noțiunea „procent semnificativ” din producția comunitară, iar nu la „majoritatea producției comunitare”.
- 73 Rezultă din toate aceste elemente că Tribunalul nu a săvârșit o eroare de drept atunci când, pe de o parte, la punctul 94 din hotărârea atacată, a considerat că trimiterea făcută prin articolul 4 alineatul (1) din regulamentul de bază la articolul 5 alineatul (4) din acesta nu putea fi înțeleasă decât în sensul că trimite la pragul minim de 25 %, iar nu la cel de 50 %, și, pe de altă parte, la punctul 96 din hotărârea menționată, a constatat că Consiliul considerase în mod corect că producția societății Osram, care reprezenta aproximativ 48 % din producția comunitară totală, constituia „cu siguranță un procent semnificativ din producția comunitară”.
- 74 În concluzie, nici cel de al doilea motiv de recurs nu poate fi admis.
- 75 Având în vedere toate considerațiile care precedă, trebuie să se respingă recursul ca fiind nefondat.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 76 Potrivit articolului 138 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 184 alineatul (1) din acest regulament, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată.
- 77 Întrucât Consiliul și Osram au solicitat obligarea Philips Poland și a Philips Țările de Jos la plata cheltuielilor de judecată, iar acestea din urmă au căzut în pretenții, se impune obligarea acestora la plata cheltuielilor de judecată.
- 78 Conform articolului 140 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 184 alineatul (1) din acest regulament, statele membre și instituțiile Uniunii care au intervenit în litigiu suportă propriile cheltuieli de judecată. Prin urmare, Comisia, intervenientă în primă instanță, suportă propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive, Curtea (Marea Cameră) declară și hotărăște:

- 1) Respinge recursul.**
- 2) Philips Lighting Poland S.A. și Philips Lighting BV suportă propriile cheltuieli de judecată, precum și cheltuielile de judecată efectuate de Consiliul Uniunii Europene și de Osram GmbH.**
- 3) Comisia Europeană suportă propriile cheltuieli de judecată.**

Semnături